

Revista Centrală
de Informații
și Documentație

— La noi a adus grave prejudicii, așa că l-am sancționat mutindu-l disciplinar la dumneavoastră.

urzica

PRINCIPII CU FLUCTUAȚII

De la 15 august 1967, colegul nostru Iorgu Pălădoiu, căruia, după expresia lui preferată îi mai spunem și «Lasă-te de tromboane, șefule», și-a reprofilat structural caracterul, devenind de o principialitate care ne-a zguduit pe toți cei care îl cunoașteam. Mai exact, principialitatea sa a luat ființă la 15 august, orele șapte și cinci minute, în încăperile serviciului Vinzări-Cumpărări, cind, pășind pe ușa biroului, directorul l-a anunțat:

— Pălădoiuule, frate, felicitările noastre. Ai fost numit șeful serviciului «Vinzări-Cumpărări».

Fisticic de o asemenea bombă, Iorgu scăpă, printre dinți, abia auzit: «Lasă-te de tromboane, șefule. P-astea le-am fumat!»... Dar, conștient de măreția momentului, proaspătul nostru avansat se ridică solemn de pe scaunul său, și dudu:

— Tovarășe director și tovarășii colegi, vă mulțumesc pentru înalta cinste, prețuire, încredere și sarcină acordată și vă promit că voi lua piepțiș toate greutățile, că voi lichida... că voi lupta... că voi stimula... precum și alte formule pe care le mai ținea minte.

A doua zi de dimineață Iorgu mi-a comunicat lapidar:

— Măi băiețică, la biroul tău o să lucrez eu, că e prevăzut cu cristal, iar tu ia-ți catrafusele și treci în locul meu.

— Lasă-te de tromboane, șefule! i-am răspuns eu rizind. Dar Iorgu a pus repede punctul pe i:

— Tovarășe, fără vulgarități. Mi se pare principial ca eu să lucrez la biroul cu cristal.

Și ne-am schimbat.

După o săptămână, intră în birou, tunind și fulgerind:

— Directorul nostru adjunct se crede pe moșia lui.

— Ce s-a întâmplat?

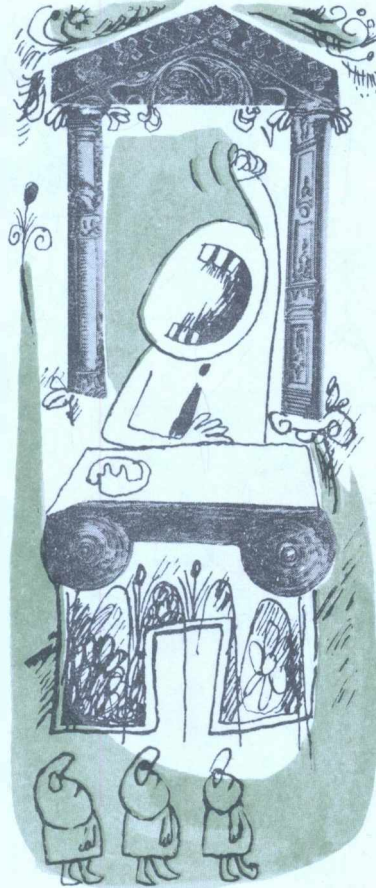
— O știți pe Aspazia! Pe Aspazia, curiera de la Administrativ?

— Da. Femeie harnică, destoinică.

— Harnică? Destoinică? Atita știți. Dar că e mătușa adjunctului, știți?

— Știm!

— Și de ce ați tăinuit? Oportuniștilor! Ce sintem noi, mă rog? Întreprindere de textile sau între-

prindere de mătuși?... Să cunoaștem și noi, pe ce ne profilăm? Pe fibre sau pe familiarisme. Transformăm ștatul de salarii în ajutor familial?...

— Femeia muncește. Își vede de treabă.

— Și nevastă-mea își vede de treabă. Și? O plătește ștatul?... Unde o să ajungem, tovarășii, dacă toți nepoții din țară or să-și aducă mătușile în posturile cheie?...

— Lasă-te de tromboane! E simplă curieră!

— Deocamdată! Paravan! Ce? Avansări nu există? Ori n-ai auzit încă de politica faptelor împlinite?... Că p-astea le-am fumat demult!...

A tunat cit a tunat pînă ce principialitatea i s-a mai potolit. Dar numai pentru scurt timp. Fiindcă într-o vineri, iar a intrat în birou, ca un Vezuviu în plină erupție!

— Eu, tovarășii, ori îmi dau demisia, ori dau într-un icter nervos...

— Ce s-a întâmplat, Iorgule... adică tovarășe Pălădoiu?

— Adjunctul!...

— Iar Aspazia?

— Nu. Aspazia e un caz minor! Ascultați! Am intrat în birou să-mi semneze o hirtie. Și cu ce credeți că se ocupa dumnealui la ora zece fără un sfert?... Dumnealui, director adjunct!?

— Citea rapoarte?

— Mînca parizer, tovarășii! Sandvișuri cu parizer!

— I-o fi plăcînd...

— Tovarășii, mînca parizer la zece fără un sfert. Ce dracu! Sînteți cretini sau inconștienți?...

— Nu înțelegem!

— La ce oră avem pauza de masă, iubiiții mei naivi?

— La zece și jumătate.

— La zece și jumătate. Și dumnealui, sfidînd și căciud în pictoare hotărîrile judicioase ale grupeii noastre sindicale, mesteca miezelurile, în vreme ce toți ceilalți salariați luptau pentru îndeplinirea planului secției noastre. Știu... înțeleg... taptul în sine e minor, dar ca principiu?... Ca putere a exemplului?... Cu ce prestigiu mai critici auminea, director adjunct, pe un subaltern, cînd tu însuși te afli, ca să zic așa, cu parizerul pe căciudă...

— Nu vă supărați, ridic o obiecție: am aflat, întimplator, că adjunctul a lucrat aseară la birou pînă după miezul nopții. Iar azi a venit la fabrică la 6 dimineața! I s-a făcut foame...

— Foame? Tovarășii, dar un cadru de conducere, un om bine orientat, e dator să-și înfringă instinctele primare. Nu?... Atunci care e deosebirea dintre un director adjunct și un zimbru?... Rațiunea, nu? Disciplina!... Ca să nu mai pomenesc de cele trei telefoane care se lăfăie pe biroul său. De ce trei?... Nu poate să aibă metode de comandă și la unul singur? Sau e greu de mîncat sandvișuri numai între două telefoane? Îi trebuie și un al treilea, alb, ca să-i înveselească atmosfera? De ce nu renunță la unul dintre ele? Să-l cedeze unei văduve bătrîne și suferinde, de pildă, care în orice clipă are nevoie de «Salvare» sau, de ce să nu fim realiști, de preot! Și uite așa, prins în viltoarea

principialității, tovarășul Iorgu Pălădoiu se pomeni, într-o zi, numit director adjunct la o oarecare întreprindere. Și nu știu cum se făcu, dar chiar din primele săptămîni principialitatea sa începu să dea semne alarmante de anemie pernicioasă...

— Să se prezinte la mine Drăgulea, șeful serviciului personal.

— Am venit, tovarășe director adjunct...

— Măi băiețică, uite la ce m-am gîndit. Noi aici în întreprindere avem nevoie de cadre de nădejde.

— Nu mai avem nevoie, tovarășe director, că sînt destule. Și toate de nădejde: nepoata dumneavoastră, cumnata dumneavoastră, vărul dumneavoastră, socrul dumneavoastră... Așa că schema Administrației e încărcată de nădejde...

— Dar la secretariat?

— Acolo funcționează secretara dumneavoastră, tovarășa Adela Pompan.

— Cam vîrstnică, tovarășă.

— Cam.

— Și noi trebuie să fim dinamici. N-ai citit?

— Am citit, tovarășe director.

— Și crezi că cucoana asta reumatică e prevăzută cu dinamismul de care avem noi nevoie?

— E prevăzută... Are energie.

— Nu are...

— Nu are, tovarășe director, mi s-a părut...

— Bravo! Te orientezi just... Noi, precum bine știi, avem sarcina să ridicăm cadre...

— Avem.

— Ei, atunci îi faci rapid formele, ridici cadrul ăsta și-l transferi în altă parte...

— Și pe cine aducem în loc?...

— Nu «aducem», aduc... fiindcă eu răspund... Am găsit un cadru tînăr... corespunzător... lucrează frumos... bun cadru, a-ntîia!...

— Mă rog, să vină la mine...

— Nu fi obraznic...

— Să-mi lase o cerere...

— Și o încadrezi la maxim...

— Imposibil, n-am loc decît la minim...

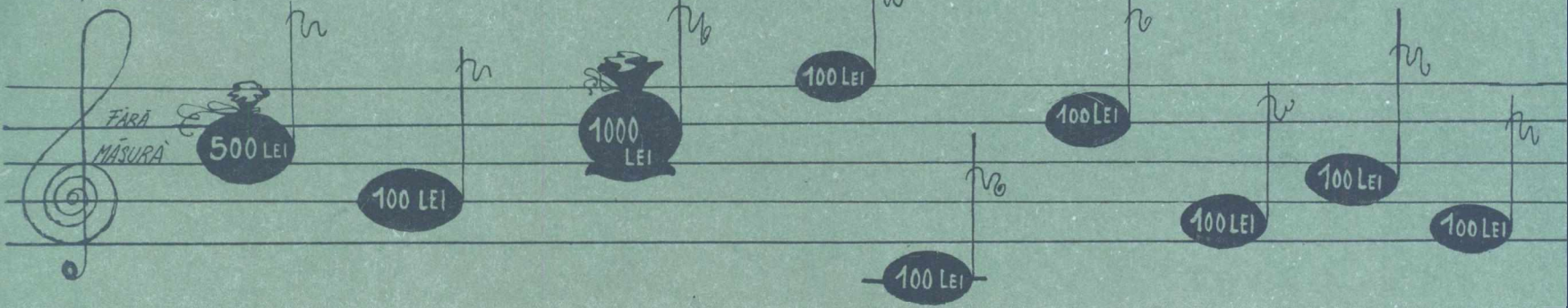
— Lasă-te de tromboane, șefule. P-astea le-am fumat... Ce dracu, nu mai găsești prin schemă un

(URMARE ÎN PAG. 13)

«IMPUȘCĂTURI PE PORTATIV»

V. VASIL

LA REPEZEALLO

GRAD

GRAD.

ANGAJĂM ECONOMIST
CU PRACTICĂ
ÎNDELUNGATĂ

FĂRĂ CUVINTE

VICTOR EFTIMIU

Fusemnările unii indiscret

● Există două stiluri, cel clasic făcut din simplitate, precizie, limpezime — într-un cuvânt din lealitate — și un anumit stil modern, întortochat, sulemenit, arțagos, incilcit — pe care francezii îl numesc tarabiscotat. Luminos și clar, cel dintii își arată, pînă-n funa, adîncimea, reliefurile sau platitudinea peisajului submarin, gîndul creatorului. Al doilea, joc de suprafață, arabescuri și zorzoane, îți interzice, prin opacitatea lui, sondaje în adîncuri. Printr-un ciudat paradox, scriitorul care practică stilul acesta e numit profund.

Amuzant și tulburător cînd îmbracă o poezie, o scurtă pagină de proză, stilul tarabiscotat, încărcat de imagini, inversiuni și fantezii gramaticale, devine obositor, penibil, cînd e vorba de lucrări vaste, cum e romanul sau

drama, care se cer tratate cît mai simplu: lectorul vrea să urmărească în voie dezvoltarea personajelor, cursul acțiunii, viața și gîndul ce palpită în aceste personaje, linia, arhitectura generală a construcției, epice și teatrale, și în care ornamentațiile mărunte sînt inutile, stridente.

● Ești criticat cînd n-ai făcut destul, sau cînd ai făcut prea mult. Dacă nu faci nimic, nu te critică nimeni. Invulnerabila sterilitate.

● Fiindcă somnul nostru e străbătut de vise, am populat și marea noapte postumă cu visul vieții viitoare.

● Fiecare avem motive să ne credem victimele invidiei și urii altora, dar această incli-

MIRCEA PAVELESCU

IOCASTA

*Ne-ndurător, destinul de aramă
Stăpîn chiar și pe firul de nisip
A hotărît să-l piardă pe Oedip
Și l-a-nsurat cu propria lui mamă.*

*Această tenebroasă tragedie
În care nu e nici un vinovat
Și-n cursul căreia s-a spînzurat
Iocasta (fosta mamă și soție)*

*A generat și întrebarea asta:
— În fond, de ce s-a sinucis Iocasta
Incestuoasă fără de păcat,*

*Ci doar condusă de-o voință sacră?
La care s-a răspuns: — «N-a suferit
Că devenise propria ei soacră.»*

nare trebuie s-o combatem în noi înșine, cu hotărîre: e germele maniei persecuției.

● Îl ajuți cu discreție, el încasează cu discreție și-ți plătește cu superioritate — dacă se-ntimplă să-ți mai plătească vreodată.

● Îmi sînt atît de antipatici oamenii posomorîți, încît sînt gata să cad victima celui dintii excroc optimist. De altfel, toți excrocii sînt optimiști.

● Moartea nu există. Există numai teama de ea, care ne întunecă viața. S-o uităm. Îngropați morții repede, fără surle și trompete. Nu mai vorbiți de ea și veți ucide moartea.

● Modestia este apanajul omului favorizat de providență. A fi modest înseamnă a avea de unde lăsa. Amăritului nu-i poți cere modestie fiindcă, și așa, l-a pedepsit destul Dumnezeu.

● Matematica, filozofia înaltă, muzica modernă îmi sînt străine, ca majorității muritorilor. Incomprehenșiunea lor este una dintre formele voluptății de a fi un om obișnuit.

A. POCH

NUTE SPERIA, IEPURASULE!
TE-AM PĂCĂLIT DE 1 APRILIE!

MIHAIL JOLDEA

O intriga infamă

— Hai noroc, Costache, ce mai face nevastă-ta?

— Ce să facă?

— Mai ții minte cit vă iubeați când eram noi studenți?

— Îhi!

— Tot atât de mult vă iubiți și azi?

— Îhi!

— Admirabilă femeie!

— Ehe, de ai ști tu ce se ascunde sub masca asta de femeie admirabilă! E cel mai feroce exemplar de sex slab de la Eva încoace! Aia pentru un fleac a fost izgonită din paradis... așa vrea să-l vad pe Dumnezeu ce ar face cu una ca a mea...

— Ce tot spui, Costache?

— Ce auzi!

— Te cicălește?

— Nu. De ce să zic...

— Te minte?

— Nu. De ce să zic...

— Îți ia leafa?

— Nu. De ce să zic...

— Atunci te-nșeală.

— Ce face? Cum o să mă înșele, Năică? Ce? Nu ți-e bine?

— Atunci? Aia nu, aia nu... ce-ți face de ești atât de pornit împotriva ei?

— N-are inimă, Năică! E lipsită de omenie... de înțelegere. Toată ziua, bună ziua, mă urmărește. Ce poate fi mai jignitor pentru mine decât un astfel de procedeu?

— Ai dreptate, Costache!

— Se ține scai după mine. La birou cu telefoanele, în oraș, peste tot...

— De unde știi?

— Cum să nu știu, Năică? Am și eu oamenii mei. Toată povestea a început de la un mărtișor... fir-ar să fie de mărtișor! Când eram studenți îi dădeam un trifoi cu patru

foi de trei lei, și era fericită. Îmi sărea de gît, jurind că mă va iubi toată viața. Acuma am vrut, printr-un gest simbolic, să-i amintesc de dragostea noastră de atunci și i-am cumpărat un trifoi cu patru foi, simbolic! Să vadă că dragostea mea nu va muri niciodată! Ei bine, cînd i l-am dat a făcut o mutră de parcă i-aș fi adus un kil de ulei de ricin! Nenorocitei ăleia de fată care stă la noi în casă, i-am dat o stofă de rochie... că e goală pușcă, sărăcuța de ea!

— Care fată, Costache?

— N-o știi tu. O verișoară de-a nevastă-mi. E studentă. Parcă noi n-am fost studenți? Viață de boem! Bani nu prea, rochii cam jerpelite...

— Și nevastă-ta s-a supărat?

— Ba bine că nu! Auzi, mă Nae, să te superi pe ruda ta, pe neamul tău! Biata fată însă tot cu ea ținea, că de... singele apă nu se face!

— Cum ținea cu ea, Costache?

— Păi dacă mă turna la Adela mereu! Că trăiesc cu secretara directorului, că ies de la una și intru la alta, că am relații nesănătoase cu una pe care o știe ea, și așa mai departe...

— Și tu mai ții în casă o astfel de intrigantă?

— Nu era intrigantă, sărăcuța de ea! Ținea la Adela ca la o mamă și la căminul nostru, ca la al ei.

— Cum ținea, măi Costache, ca la mă-sa, odată ce se ținea de intrigi? O scorpie care a vrut să vă distrugă casa. Nu pot suporta așa ceva! La prima întîlnire cu Adela am să-i spun tot de la obraz! Se poate să se lase prostită de o ticăloasă... de o...

— Ba eu te rog să nu-i spui Adelei nimic! Nu mai pune paie pe foc!

Vă sătătorul

Mergea pe culmi de munte-un visător...
(...Începe ca-ntr-un cîntec de amor,
Dar cum nu se mîncă tot ce zboară,
Nu-i vorba-aici de muzică ușoară...)

Să reîncepem deci!... Cu pas ușor,
Mergea pe culmi de munte-un visător.
Desprins de proză, zbucium și mulțime,
Plutea' ca norii și gîndea în rime:

«Ce-i viața?... Dar iubirea?... Dar destinul?...
«De ce mereu se vestejește crinul?
«De ce nu fac salcîmii portocale?»
...Și alte întrebări fundamentale.

Deasupra brazilor, acolo-n zare,
Măreț, superb, ca o încoronare,
Metaforă pe-ntînderea cerească,
Un vultur începu să se rotească.

...Un om și-un vultur!... Singuri, față-n față!...
«Nespus te-admir, ooo!... pasăre-ndrăzneală!
«Ți-admir căutătura, calmul, zborul!»
...Rima-n continuare visătorul.

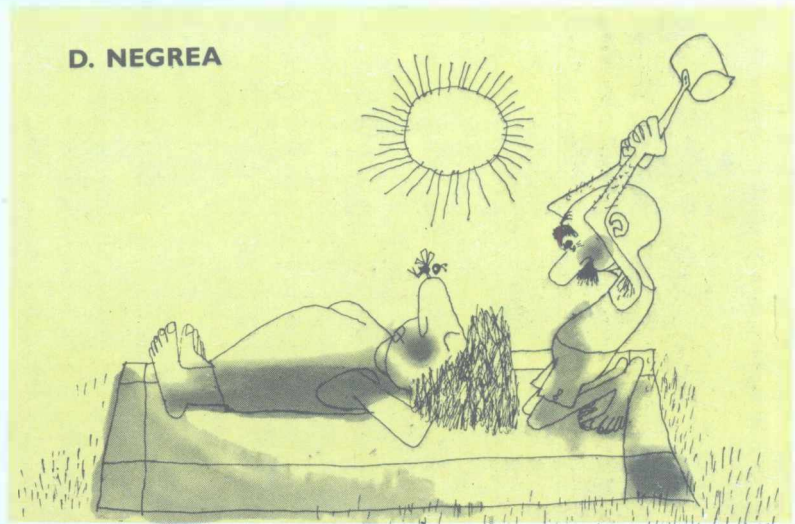
...Dar vremea nu sta-n loc!... Așa e viața!...
Trecu pe nesimțite dimineața
Și după ore de visări domoale,
Bătu de prînz un ceas, departe-n vale.

A murmurat deodată visătorul:
«E ora mesei!»... Și grăbind piciorul,
În coborîre a greșit și rima:
«Admir vulturul, dar prefer găina!»

AUREL FELEA

D. NEGREA

na!

— Dar tu de ce nu acționezi, Costache?

— Cum, Năică? Cum să acționez împotriva verii soției mele?

— Simplu, Costache! Intri în casă, o iei pe madam studenta aia, vara Adelei, îi încarci catrafusele și du-te, fetișo, unde-i vedea cu ochii!

— A făcut-o Adela înaintea mea...

— Foarte bine. Auzi dumneata! Eu care vă știu de cind eram studenți cât vă iubeați, să vină o aia și să înceapă cu intrigile. Deșteaptă fată, Adela!

— Deșteaptă, pe dracu! Ai văzut-o vreodată pe vară-sa, Năică?

— N-am văzut-o și nici nu vreau s-o văd!

— O minune, Nae! Ceva de rămii cu gura căscată! O păpușă! Adică ce zic eu păpușă? Mă refer așa la figurat, în sensul că era un copil la vârsta păpușilor... și tu... tocmai tu, ruda ei de singe să o arunci pe drumuri! D-asta îți spun că Adela e lipsită de inimă și înțelegere! Uite eu, că-s un străin față de fată, și tot n-aș fi făcut așa ceva.

— Nu mai înțeleg nimic, Costache! Până acum imi spuneai că se ținea numai de intrigi...

— N-auzi, mă băiete, că le făcea toate astea din dragoste pentru casa noastră și pentru Adela? Nevastă-mea umbla ca nebuna după mine prin oraș iar eu veneam acasă liniștit și imi vedeam de treburi. Într-o zi nu știu cum naiba s-a făcut că s-a întors mai devreme acasă... tocmai cind o credeam că mă caută pe șoseaua Chitilei, că acolo îi spusese biata vară-sa că sint... și dăduseră ăia de la calorifer o căldură de nu mai puteai să stai îmbrăcat! Ce era să facem? Ne-am făcut comozi... eu citeam o carte de filozofie și vară-sa, mititica, își făcea lecțiile...

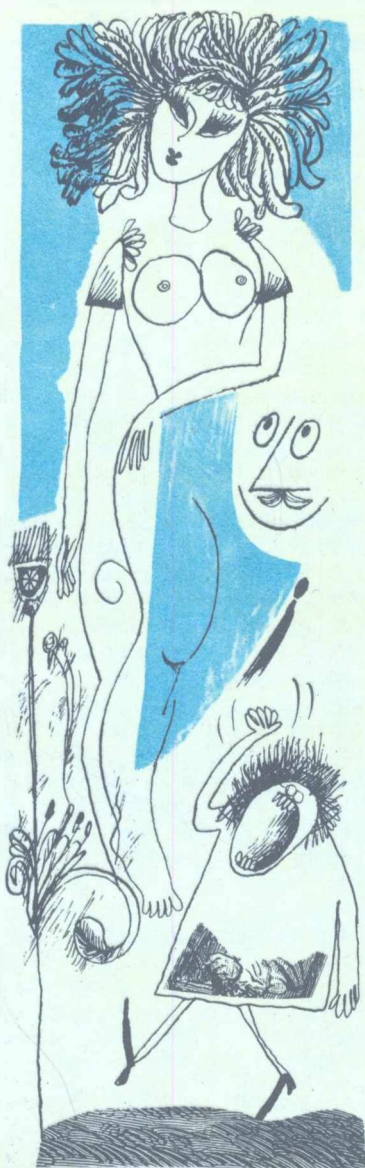
— În aceeași cameră, Costache?

— Păi ce? Era să ardem două lumini? Și deodată intră vipera pe ușă. Nu, și nu, că a trimis-o intenționat ca să rămână aia mică cu mine. Am sărit amindoi de pe pat arși de indignare...

— Păi nu citeați la masă, Costache?

— La care masă, Nae? Că n-avea biata fată în cameră decît un pătuț! Studentă, Năică! Ce vrei? Noi n-am fost studenți? Un pat și cărțile de studiu...

Și a gonit copilul, mă Nae, mă! L-a aruncat pe drumuri, fără pic de milă! Da' și porcii ăia de la calorifer... dau căldură de parcă dau de la ei!...

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Din „peripețiile“ intime
ale unui medic

● Pacienții nu trebuie să știe niciodată că există și medici bolnavi.

● Chirurgicalul e un doctor pe muchie de cuțit.

● Doctorul te vindecă de boală și, sănătatea, de doctori.

● Cind bolile nu iau pe doctori în serios, se joacă de-a v-ați ascunsele cu ei.

● Doctorul nu ucide. Amină.

● Cel mai mare doctor de inimă e femeia iubită.

● După vizita medicului, la domiciliu, toți bolnavii se simt mai... ușurați.

● Cea mai mare anestezie de pe lume, este nesimțirea.

● Cea mai grea fază a unei boli, este diagnosticul.

● Dacă vrei să fii un medic excelent, recunoaște totdeauna că pacientul e bolnav de ce zice el.

● Cel mai mare «profesor», e doctorul care te face bine și, cel mai prost medic, e «profesorul» care nu ți-a făcut nimic.

● Nici un medicament nu vindecă bolile fără leac.

● Între medicina internă și chirurgie este aceeași diferență ca între anchetă și descindere.

● Dragostea e o maladie. Are o perioadă de incubație, una de ecluziune și pe urmă, se vindecă.

● Sint unele «tratamente», care te vindecă, în primul rind, de doctori.

● Vai de doctorul ai cărui pacienți citesc reviste de medicină.

● Dragostea e o maladie care te trîntește la pat.

● Răniții în suflet, nu se arată la doctori.

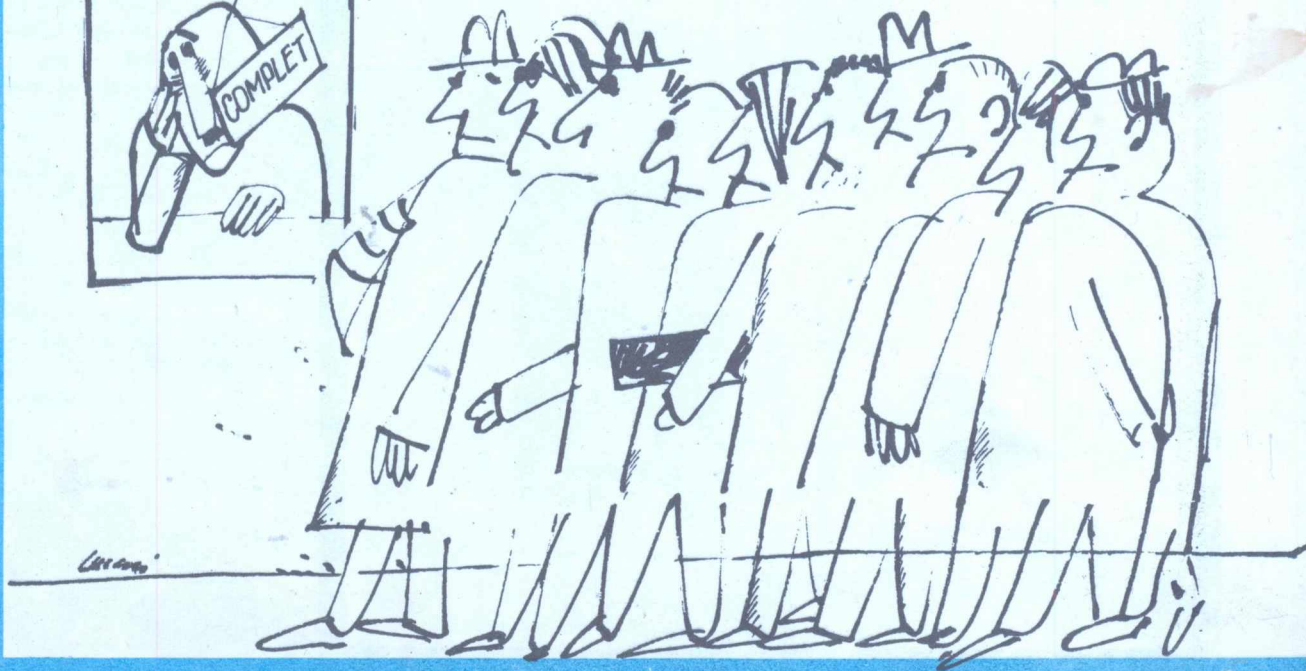
● — Dar ce-a avut, draga mea?
— Concluzie intestinală, soro!

RECLAMAȚII

A. LUCACI

SCRISOARE DESCHISĂ

CĂTRE CONDUCEREA FABRICII DE ÎNCĂLȚĂMINTE «PROGRESUL» — BUCUREȘTI

Subsemnata revistă de prim ajutor (prin satiră și umor) vreau mai întâi să vă transmit un fierbinte «Păi, pină cînd?» din partea colectivului meu redacțional, dumneavoastră din conducerea fabricii, a cărei firmă cu rivnă și eficacitate o dezmințiți.

Înainte de a vă relata cele ce urmează, vreau să încep prin a recunoaște eu insumi că au dreptate acei cititori care îmi sugerează că aș putea avea mai mult haz decît am. Fără să încerc a face pe alții vinovați de această deficiență, ea existînd la fiecare din naștere și deci, întrucît pină la posibilitatea aplicării de grefe și în acest domeniu, așa te naști, așa mori, repet, fără să fac pe nimeni vinovat, nu pot să nu afirm că această deficiență este agravată și de unii ca dv., dragi tovarăși.

Eu, după cum știți, îmi extrag umorul, temele, problemele din viața de fiecare zi. Dar ce haz pot avea eu, oameni buni, cînd, de pildă, extrag din viața de fiecare zi 63 157 perechi de pantofi de damă fabricați de dv. și reclamați ca necorespunzători de către comerț în anul 1966? Cine mai poate zimbi așînd că, în urma măsurilor luate de dv., numărul acestor perechi s-a ridicat pină la 30 noiembrie 1967 la 102 524? Și aș vrea să văd dacă fericita care a apucat să cumpere o asemenea pereche de pantofi mai are chef de rîs, presupunînd că-i ofer în coloanele mele cele mai tari bancuri din istorie! Cine mai zimbește, domnule, cînd îl string pantofii, îl ard, sau li se desprinde talpa? Vorba ceea, pește de la cap se strică și buna dispoziție de la picior!

Am stat și m-am întrebant cum de-a scăpat spre comerț suta asta de mii de pantofi bumerang (că doar s-au întors de unde au plecat) și, întrebîndu-mă, am aflat că funcția de inginer principal la controlul tehnic de calitate, adică de adjunct al șefului C.T.C. pe fabrică, este îndeplinită de tovarășul Mărdașan Ion, care are cele mai bune intenții dar și numai cinci clase elementare, ceea ce este cam puțin pentru funcția respectivă atît ca pregătire, cit și ca diploma. Și, în plus, ceea ce de fapt e de asemeni un mare minus, din cei 47 de controlori tehnici de calitate, 20 nu îndeplinesc nici ei condițiile de studii cerute de normele în vigoare.

Păi, dragi tovarăși, cînd nu-i calitate la control, ce pretenții mai putem avea la pantofi?

Învățați-mă, tovarăși dragi, cum să-i fac să ridă pe cititorii mei, care sînt consumatorii produselor dv., cînd află că, de pildă, tovarășul D. Popa funcționează la dv. pe post de inginer principal, avînd la bază 4 (patru) clase elementare, sau că tovarășul Santa Petre, șeful Serviciului organizarea și normarea muncii pe fabrică, ocupînd un post de inginer, are numai 4 clase de liceu comercial?

Sau spuneți-mi dv., onorată conducere a acestei fabrici, dacă nu e de plîns faptul că în trei trimestre din 1967, datorită învoierilor și concediilor fără plată, au fost pierdute în producție 2060 zile-om, iar datorită lipsurilor nemotivate s-au irosit 10 053 zile-om? Sînt de plîns aceste situații sau nu-s? Cum să nu fie cînd sînt de plîns și trei milioane trei sute șapte mii lei, sumă cu care a fost prejudiciată fabrica datorită acestor zile! Proverbul din bătrîni spune să strîngi bani albi pentru zile negre, fraților, nu să strîngi zile negre ca să irosești bani albi, cum făcărăți dv., dragi prieteni! (vorba vine).

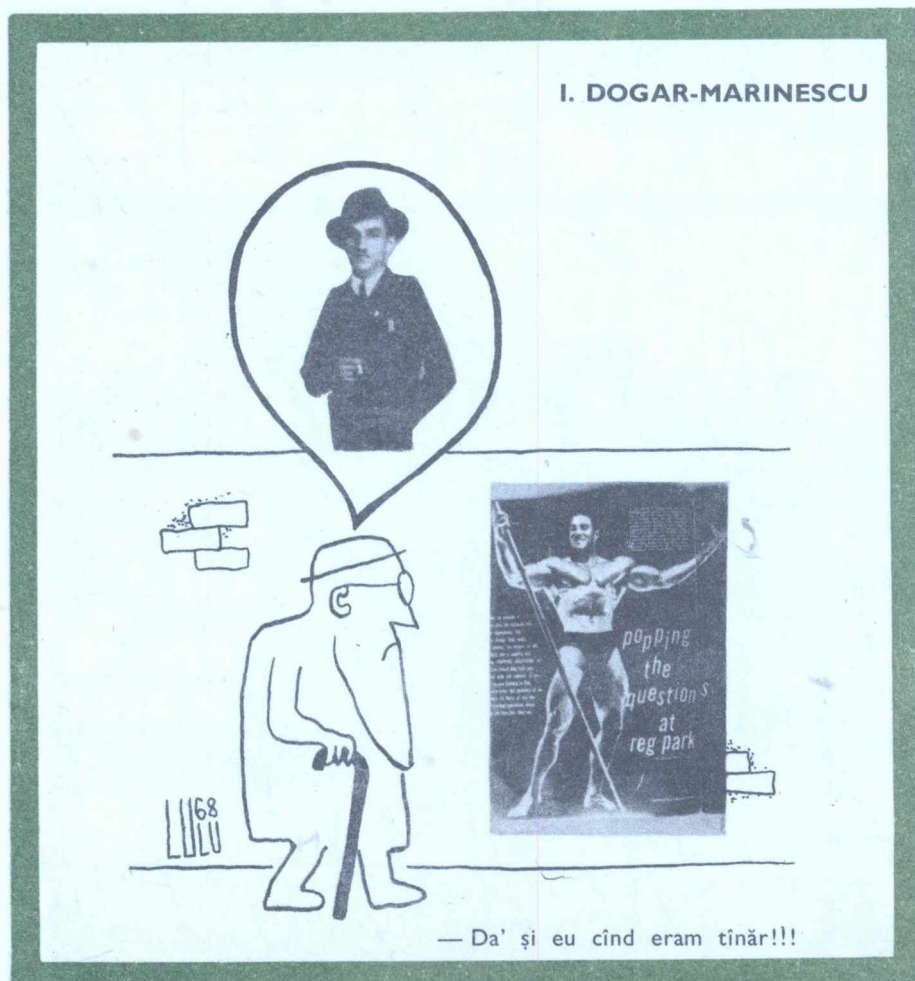
Și, fiindcă veni vorba, am mai aflat și alte aspecte rupte din viața care demonstrează cum știu unii să-și aranjeze o prea dulce viață! Dar e cusută cu ață...

Cică, la unele ateliere, constatîndu-se că operațiile trecute în fișele de evidență ca fiind executate au fost ireale, și, încasîndu-se pe aceste operații ireale sume foarte reale și, nereușînd a se identifica cei care au beneficiat de aceste sume, s-a luat măsura de a se imputa banii maiștrilor în cauză, calculatorilor de salarii și șefului de birou de state. Aceasta a fost «sancțiunea», deși, dacă nu s-ar fi descoperit «greșeala», statul ar fi fost păgubit cu niște bani plătiți în plus la atelierul nr. 8 în sumă de 2 980 lei, la atelierul nr. 1 în sumă de 7 606 lei, la atelierul nr. 5 cam 3 316 lei, atelierul nr. 6 cam 16 353 lei și așa mai departe. Adică mai departe n-a mers nimic, că s-a imputat...

În sfîrșit, onorabililor, vorba plugușorului, eu de urat aș mai ura, că, mă rog, aș mai avea, dar în primul rînd socotesc că v-am scris destule ca să vă pună pe gînduri, și apoi să vă pună să luați măsuri. Și în al treilea rînd cele pe care le-aș mai avea, nu mai au loc în pagină.

Să sperăm că nu vor mai avea loc nici la dumneavoastră.

«URZICA»

STELIAN FILIP

forța trom- bonului

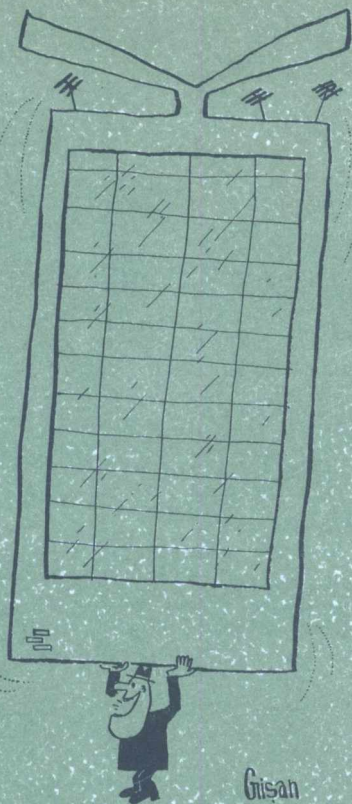
Privea trombonul la vicară
Și mormăia, a «n»-a oară:
— Această șipcă,
Zisă scripcă,
Această aschimodie
De lemn boit,
E, negreșit,
Născută-n altă zodie!
Nu știu prin ce aliș-veriș
Doar ea e scrisă pe afiș
Și-aplauze, și-onoruri, toate
Doar pentru ea sînt rezervate.
Păi eu am, fraților, bojoci
Cît zece d-astea, ce, te joci?
O notă lungă dacă scot,
I-am astupat concertul tot!
— De asta nu mă mir de fel!
(Vorbi subțire un cinel)
Propune-ți însă-n veci de veci,
Nu s-o astupi, ci s-o întreci!

V. CRISAN

— Am venit să reparați liftul...

Crisan

ALEEA NOAS- TRA

de VICTOR PIȚIGOI

Iordan se plimba singur la șosea, călcând încet și rar pe frunzele veștede rămase de astă-toamnă.

— Aleea noastră! — gândi el patetic — A mea și a Liliane! Aleea pe care am visat visele noastre, aleea pe care am gândit gândurile noastre, pe care am sperat speranțele noastre! Aleea pe care i-am dăruit luna și stelele! Ah, Liliana! Ce ochi, ce buze, ce sprincene, leită taică-său, care e director adjunct și poate oricând să-ți dea o aprobare de derogare pentru postul de economist principal. Aleea viselor cu derogare! Aleea speranțelor cu avansare! Ah, ce iubire, ah ce aprobare. În iunie trebuia să ne căsătorim din dragoste și în iulie gata derogarea. Dar în mai apăru Georgeta.

— Nene, ți-a căzut o mânășă! — un puști alergă în urma lui, aducând mânășa plină de noroi.

O clipă și gândurile lui Iordan alergară înapoi în lumea amintirilor.

— Ah, Georgeta! — gândi el — Ce zile de aur aici, pe ale! Aleea noastră! A mea și a Georgetei. Nu era să mă țin scai de Liliana, numai pentru că-i taică-su director. Nu contează la mine, cind iubesc. Adio Liliana! M-am îndrăgostit de Georgeta, că și ea e fată de președinte în cooperatie. Am hotărât: mă însor și mă transfer. Da, da, mă transfer din dragoste. Ah, ce

dragoste în cooperatie! Ce visuri! Ce speranțe, în căminul nostru cu derogare! Dar Georgeta mi-a înșelat speranțele și visurile mele, cind am surprins-o în flagrant delict de gelozie, în ziua aceea, în care m-a găsit aici, pe ale, cu Viviana.

Se opri o clipă, că tocmai călcase într-o băltoacă.

— Aceasta era aleea noastră. A mea și a Vivianei. Ce planuri, ce năzuințe, ce derogare! Și ce fată subțire. Fată de consilier în industria grea! Auzi, să mă incurc eu cu Georgeta pe bază de cooperatie, și să las industria grea! Pivotal principal. Rețea tarifară superioară. Așa dragoste, mai zic și eu. Ah, Viviana! Ah, rețea superioară! Ah, dragoste eternă în industria grea! Păcat că s-a terminat totul într-o seară de august, cind mi-a spus adevărul, că bătrînul iese la pensie, așa că s-a dus pe gîrlă rețeaua tarifară. Ah, ce deziluzie! Am vrut să mă arunc în lac. Dar pe malul lacului tocmai trecea Sorina...

Iordan se așeză puțin pe o bancă.

— Ah, Sorina! — urmă el — Și ce dragă ne-a fost aleea noastră. Numai a noastră. A mea și a Sorinei. Stelele, luna, cerul și pămîntul, toate erau la picioarele ei. Și ce picioare! Dar și ce buze, ce ochi, nas, gît și urechi, aproape ereditari, că era fată de profesor la O.R.L. Asta da, lovitură! Lovitură din dragoste, fraților, că nu trebuia decît o vorbă bună la decan, ca să mă primească la facultate și să nu mai fie nevoie de nici o derogare. Ah, Sorina! Ah, O.R.L.! Nici nu mai știu cum s-a terminat cu Sorina. Era în perioada cind a apărut Cleo.

Iordan s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat grăbit spre stația de troleibuz.

— Ah, Cleo! — gândi el mai de parte. — De dragul tău am rupt-o cu Sorina. L-am dat incolo de profesor! Mă lipsesc de O.R.L.! De ce să nu mă lipsesc, dacă Cleo are pe papă director general?..

Iordan coborî din troleibuz la agenția de voiaj, unde intră și ceru scurt:

— Două bilete pentru Sighetul Marmăției.

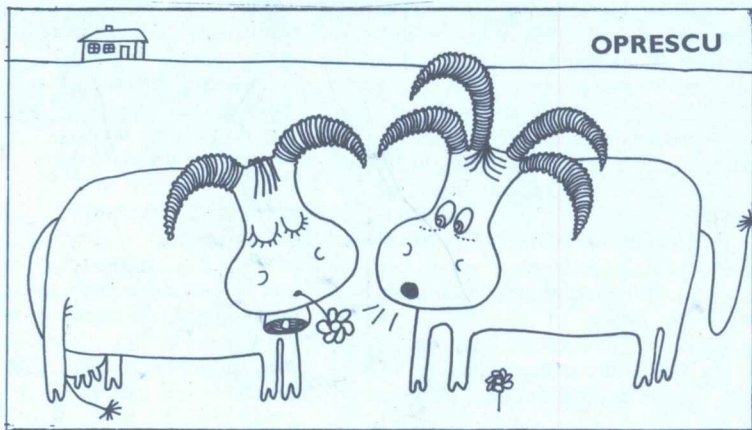
Ieși cu biletul, bombănind:

— Ah, Cleo! Nu pricep de ce nu mi-a spus înainte de nuntă că papă e director general tocmai în Maramureș?

Și conchise scurt:

— Ba pricep! Nu mi-a spus, cu schepsis: ca să mă prindă pe mine cu buletin de Capitală. Așa sînt fetele din ziua de azi: fripturriste!...

OPRESCU

— Miine băgăm divorț!

ȘTEFAN TITA

Modern

Modern!
Iată-un cuvînt ce-l întâlnești pe stradă,
Se revarsă-n cascadă,
Intră în casă,
Șade cu noi la masă,
Ne urmărește pretutîndeni
Ca boabele de grindeni;
La teatru, la concert, prin reviste,
Ca și cum fără el
Lumea n-ar putea să existe.
Se ține de noi pas cu pas
Ceas de ceas
Devine tiranic,
Obsesiv, satanic.
Cînd cite-un șugubăț înșiră cuvinte
Fără să ia aminte
La logică sau la gramatică,
Se găsesc exegeți cu fața emfatică
Ce țin neapărat să lămurească

Ce-a vrut șugubățul să gîndească.
Alții discută
Ce vrea să spună artistul atunci cînd strănută..
Unul răstoarnă cafeaua pe fața de pernă
Să facă pictură modernă
Îndeplinind doar singura condiție
Să n-o dea la spălat, ci la expoziție.

— Bine, a spus un oarecare,
Aș pune o-ntrebare:
Ce-nseamnă modern?
Tot ce-i nou și se poartă?
— De-o iei așa e doar o vorbă moartă,
(Răspunsu-i-a un înțelept),
Adăugînd, ce-i drept:
— Desigur e modern
Tot ce e nou cu caracter etern
Și tinde fără a roși
S-ajungă clasic, într-o zi.

a)

grăbi să-mi explice.
— Aceasta... numai așa... Am vrut să ne fotografiem împreună pentru veșnica odihnă. Întimplător a venit o dată un agent care lucra într-un studio fotografic.

Trecuseră cincisprezece minute și d-nul Ianoș nu se întorsese de la magazin. D-na Hilda mă asigură că poștul ei a dat o raită la circiuma de răzavi și plecă supărată după el. Ca să nu rămân singur în cameră intră fiica ei. Avea sarcina să mă întrețină.

— Despre ce-ai vorbit cu bătrînii? Mă cam fisticii.

— Despre fericire, răspunsei.

— Despre ce fel de fericire?

— Fericirea voastră... fericirea familială. Se pare că sinteți fericiți.

— Da, zise ea. Noi sintem foarte fericiți!

— Părinții d-tale sînt niște adevărați îngeri!

— Părinții mei? Care părinți? e miră ea.

— Păi... spusei fisticit... d-nul Ianoș și d-na Hilda.

Tinăra fată izbucni în ris.

Mă simțeam foarte jenat.

— Nu sînt părinții mei, izbuti să-mi spună rîzînd în continuare.

Se duse și ea în camera ei de unde se întoarse cu o fotografie.

— Privește, ăștia sînt părinții mei devărați. Cum ziseși: îngeri? Ai dreptate: părinții mei erau niște devărați îngeri.

În ochii ei frumoși au licărit două lacrimi mari. De aceea întrebai atent și timid:

— Părinții d-tale au murit în război?

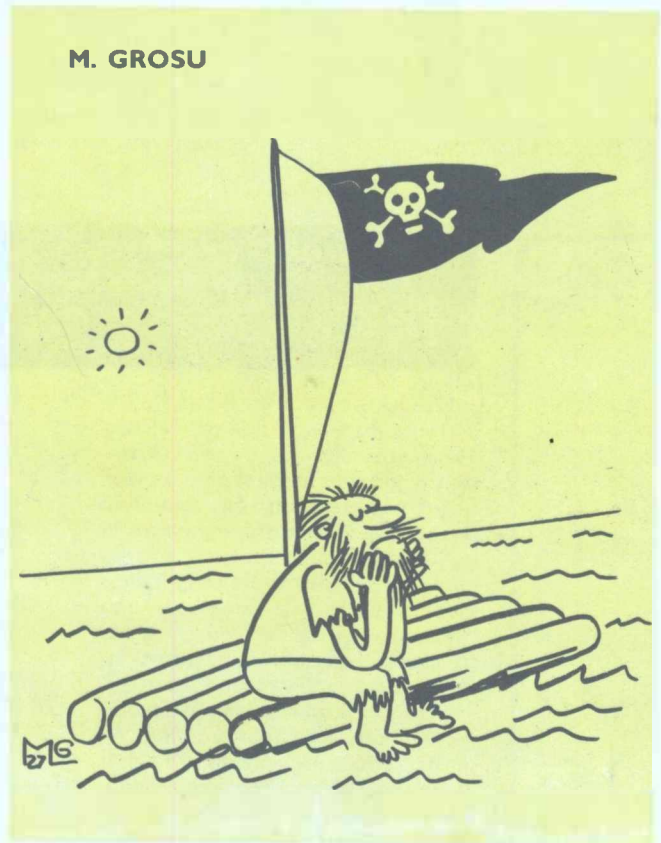
— Nu, ingină ea, și încercă să imbească. M-au lăsat într-un parcînd am fost mică.

(Din limba sîrbă de MARIA PASULA)

DAN HAYON

M. GROSU

Sonet de primăvară

În stropi de soare, gîndul se-nfioară
Pe aripile vîntului grăbit
De-un farmec încă nedescoperit
În nici o altă fostă primăvară.

E doar parfum sub cerul însorit
Și numai joc și cîntece pe-afară...
Cu mugurii se-ntorc speranțe, iară...
Și cîte n-ar mai fi de povestit!

Dar trebuie să-nchei (cu tot regretul)
Descrierea acestui vast tablou,
Ce farmecă, încetul cu încetul

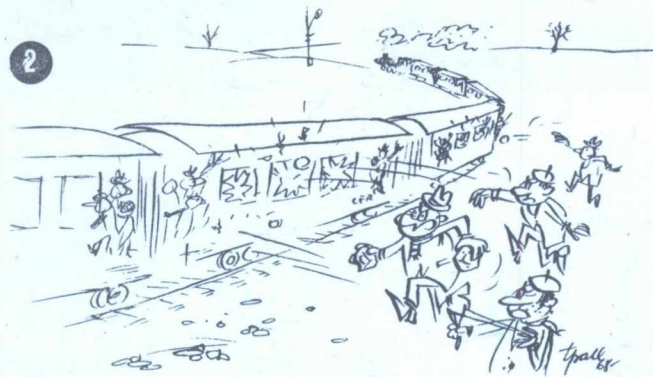
Chiar și pe cel ce scrie la birou;
Întîi, că mi se termină sonetul
Și-apoi că n-am de spus vreun lucru nou...

VICTOR HÎLMU

„OPERE DE TREI PARALE“

- 1) În magazinul «EVA» unele vânzătoare de la raionul de confecții apostrofează clientela care vrea să cerceteze mai îndeaproape mărfurile expuse.
- 2) Nicolae Marin, salariat la fabrica de bere «Rahova», supărat că n-a putut să urce în trenul 1004 în stația Grădinari, împreună cu un grup de huligani a spart toate geamurile.
- 3) Uzina de utilaj chimic din Făgăraș are zeci de mii de kilograme de materiale lăsate în custodie de la C.I.C. Turnu-Măgurele, unele din ele zăcînd în aer liber (fier-beton, tablă etc.).

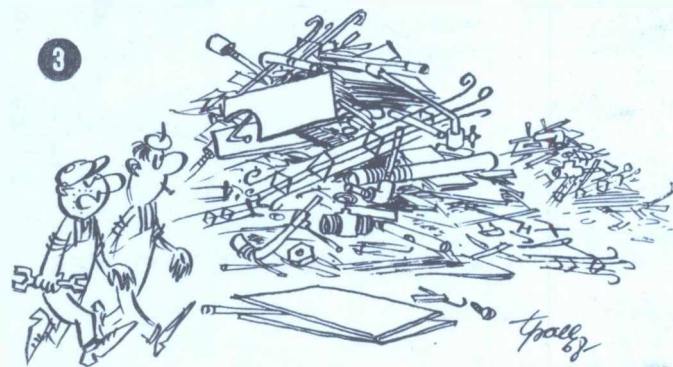

— Repede, băieți! Barem dacă scăpăm trenul să nu ne scape nici un vagon!

Desene de T. PALL

— Probabil, aici sînt vânzătoare doar cele care au fost gonite din rai!

— De cîte ori trec pe-aici mă gîndesc la Făgăraș: Vara asta o să mă duc la munte...

MIC DICȚIONAR DE DEFINIȚII ZOOLOGICE

- ZEBRA: este un cal care s-a înfruptat din ovăzul statului.
- CERB: animal ce scoate în relief nepotrivirea de caracter cu nevastă-sa.
- CĂMILĂ: bărbat ideal pentru excursii, bea raf și duce două rucsacuri.
- ȘARPE: fără măr nu e periculos.
- MIEL: mesadă vie.
- BARZĂ: zburătoare cu jumătate de normă la maternitate.
- RAȚĂ: pasăre ce merge pe apă, merge pe uscat și merge pe varză.
- VRABIE: pasăre căreia prima i se dă în mălai, de unde și proverbul «Vrabia mălai visează».
- JAGUAR: animal sălbatic, dacă n-are șofer bun.
- ȚAP: doar la berărie are guler.
- PORC: nu-l ceartă nimeni cînd e afumat.
- BALENĂ: trăiește în mările nordului și la gulere.
- BIZON: animal îmbrăcat în piele de bocanci.

POP ADRIAN

BETONUL prozaicei doamne

Heloisa l-a avut pe Abelard, Julietta pe Romeo, Isolda pe Tristan, Marguerite Gauthier pe Armand Duval. Fiecare personalitate romantică de sex feminin din legendă și istorie și-a găsit corespondentul, la fel de romantic, în rindurile sexului opus. Se simțea nevoia ca o femeie aparținînd unei alte categorii — cea prozaică — să se illustreze și ea într-un fel oarecare, aducîndu-și și partenerul în reflectorul celebrității.

După o multiseculară așteptare, golul a fost în sfîrșit umplut. Această sarcină de onoare a revenit doamnei Cu Van Vien, din Saigon. Ea nu are nici devotamentul nezdruncinat al Heloisei, nici indiuoșătoarea tinerețe a Juliettei, nici pasiunea mistuitoare a Isoldei, nici patetica fragilitate a Margueritei. Dar toate aceste lipsuri sînt arhicompensate de o imensă doză de spirit practic, care lipsește cu desăvîrșire tuturor eroinelor mai sus enumerate.

Femeie de inimă și de afaceri, d-na Cu Van Vien a avut simpla dar geniala idee de a pune la dispoziția ofițerilor americani din capitala sud-vietnameză locuințe confortabile (pentru ei) și convenabile (pentru ea). În acest scop, a construit șase blocuri totalizînd 74 de apartamente, pe care le-a oferit contra unei chirii de 300—650 de dolari pe lună. Amatori a găsit imediat. De unde a găsit însă întreprinzătoarea proprietăreașă betonul armat necesar blocurilor, știut fiind

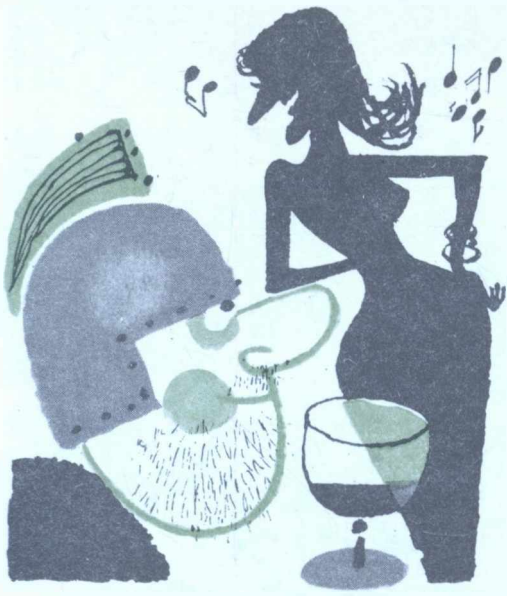
că el este trecut de către guvernul saigonez pe lista «materialelor strategice», inaccesibile civililor?

Ei bine, d-na Cu Van Vien nu mai e civilă, e d-na Cu Van Vien. Căci d-l Cu Van Vien este ofițer. Și nu un ofițer oarecare, ci ditamai general. Și nu un general oarecare, ci șeful statului major al armatei saigoneze. Or, cum să nu aibă armata beton armat?

Vrednic urmaș al marilor îndrăgostiți, generalul a pus dorința femeii iubite mai presus de orice, inclusiv de apărarea propriilor săi soldați. Și astfel, betonul militar pentru cazematele de pe front a devenit beton civil pentru apartamentele din Saigon. O transformare care a satisfăcut pe toată lumea: și pe ofițerii americani, care locuiesc în condiții demne de rangul lor, și pe d-na Cu Van Vien, care încasează cîteva zeci de mii de dolari pe lună, și pe generalul Cu Van Vien, care și-a asigurat pacea căminului său.

E adevărat că soldații sudvietnamezi — în luptele duse cu patrioții în sectorul Bei Ma, lipsit de orice lucrare de fortificație, ei au suferit pierderi grele, — sînt ceva mai nemulțumiți. Dar cum, în cea mai mare parte, sînt și ceva mai morți, opinia lor e lipsită de importanță. La urma urmei, de dragul poeticei Julietta s-a prăpădit Romeo. De ce n-ar pieri cîteva sute de vietnamezi de dragul prozaicei doamne general?

V. GĂLĂȚEANU

ODIHNA RAZBOI- NICILOR

de N. MINEI

Așa cum știm încă de la bătrînul Homer, nici un erou nu practică eroismul 24 de ore pe zi. Hector ca și Achille, Priam ca și Ulisse, Paris ca și Agamemnon, într-un cuvînt toți participanții la campionatul mondial și etern al probei de vitejie se odihneau din cînd în cînd punînd de-o parte armele și relaxîndu-se după cum le dictau gusturile și preferințele.

Au trecut milenii. Din Troia cea falnică n-au mai rămas decît niște ruine pe seama cărora se ceartă arheologii. Grația unică a Brigittei Bardot și farmecul dublu al surorilor Kessler au exilat, pe tărîmul nebulos al mitului, frumusețea Elenei, atestată de un singur bard — și acela orb! Numele nimfei care pusese în primejdie fericirea conjugală a Penlopei s-a menținut într-o oarecare actualitate doar pentru că, la un moment dat, se dansa calypso. Numai Marte domnește ca și pe timpul aheenilor, făcîndu-și mendrele cu o ferocitate la care autorul Iliadei și Odiseei

n-ar fi visat nici în coșmarurile sale cele mai chinuitoare.

Și din moment ce războaiele continuă, fiecare își are eroii săi, creați după chipul și asemănarea lui. Pînă și intervenția americană în Vietnam își revendică cota ei de viteji întru slava cărora arde tîmiiie și intonează osanale. Dar nici fumul înmiresmat, nici muzica corală nu-l prea amuză pe modernul Achille-cel-iute-de-napalm. Antica problemă a relaxării eroilor între două episoade singeroase trebuie deci rezolvată cu mijloace contemporane.

Soluția găsită de intendența armatei S.U.A. a fost deschiderea la Saigon a unor localuri de noapte, dotate cu tot utilajul necesar unei elevate desfătări spirituale a războinicilor, de la modestul strip-tease pînă la opulentele mese de ruletă și bacara. Spre deosebire de barurile civile, cele militare lucrează în preț de cost, avînd ca principiu de bază nu realizarea de beneficii, ci mobilarea timpului liber al eroilor în condiții cit mai convenabile pentru ei.

Dar în aplicarea sa practică, acest principiu s-a izbit de un altul: un business fără profit nu mai e business. Ilustrînd această axiomă, colonelul Stewart Delmer, mai mare peste barurile militare din Saigon, a introdus în dezinteresata lor citadelă calul troian al învîrteții personale. Așa cum a scos la lumină o anchetă provocată de o ploaie de denunțuri, colonelul continua să lucreze în preț de cost, dar: a) nu angaja nici un chelner, nici un muzicant și nici o dansatoare dacă nu obținea de la ei un comision de minimum 20 la sută din salariu; b) nu se aproviziona cu carne și legume proaspete decît de la furnizorii care erau dispuși să împartă cu el ciștigul; c) nu elibera permise de intrare pe criteriile eroice, ci pecuniare, percepînd pentru fiecare din ele cel puțin zece dolari.

Se pare că această ultimă idee a fost fatală urmașului lui Ulisse. Soldații americani din Vietnam, care înțeleg din ce în ce mai greu de dragul cui se bat, au refuzat categoric să se odihnească de dragul colonelului Delmer. Acesta a fost destituit, încetînd astfel să mai beneficieze de pe urma lipsei de beneficii.

Cum ar spune Homer, în versul lui cadențat:

Pînă și tihna-i impură, atunci cînd devine războiul murdar.

N O T E M U Z I C A L E F Ă R Ă M E L O D I E

de V.D. POPA

● Dintre instrumentele muzicale, cel mai căutat este pianul. Ca dovadă, are coadă.

● Rossini a făcut dintr-un frizer eroul unei opere. Probabil că el se bărbiera singur.

● Nu totdeauna la un concert, cei de la alămuri strălucesc.

● Notele din gamă sînt ca femeile. Trebuie să știi cum să le iei.

● Cei mai veseli oameni sînt cîntăreții. Cît muncesc, cîntă.

● Să nu încredințezi nici o taină unuia care cîntă la baterie. Nu de alta, dar bate toba.

● În opere, personajul principal moare și totuși poate rămîne nemuritor.

● La drept vorbind, diapazonul seamănă cu un profesor. Este ascultat și dă nota.

● «Bătuta» este un dans popular românesc și nu imnul huliganilor.

● Dirijorii nu știu să lucreze cu orchestra. În loc s-o ia cu frumosul, o amenință de la început cu bățul.

● Nu-i pot suferi pe cei care cîntă la harfă. Trăiesc din ciupeală.

● Diapazonul este mai bun decît aparatul de telefon. Nu se poate să n-aibă ton imediat.

● Cineva a învățat să cînte din solzi de pește. Iar prima bucată executată de el a fost «Să-ți fie somnul lin».

● Toate instrumentele muzicale se repară în ateliere de specialitate. Numai pentru timpan, probabil, este nevoie de un O.R.L.-ist.

● Melodia preferată a profesorilor este «Învirtita».

FRED GHENĂDESCU

Antrenorul: — I-am spus de 100 de ori lui Vasile să nu mai participe la «zid»!

Băieți,

ECONOMII ÎN TEATRU!

(DIN JURNALUL UNUI DIR. ADJ. ADM.)

● Trecem deci la economii. Stricte. Trebuie să-mi alcătuiască singur un plan de bătaie. Să vedem deci cum e mai bine!

● ...Propus directorului înlocuirea piesei de Shakespeare cu una de Sofocle. Avem o rezervă de cearșafuri pentru costume. Și facem economie de pantaloni. Nu erau încă descoperiți, sau inventați... Că mereu mă încurc în termenii ăștia artistici!

● Din două una. Ori desființăm suflerul, ori să-l plătească actorii. Lor le face serviciu, nu mie!

● Accept cu bucurie introducerea în repertoriu a unei piese care satirizează o anumită modă. Din ce-mi rămâne la 7 «mini jupe» scot o pelerină pentru «Maria Stuart».

● Mă indispuie grozav succesul ultimei comedii. Să facem o socoteală simplă: circa 5 minute țin la final luminile aprinse pentru aplauze... Ați transformat wașii în lei? La tragedia «Omul ascuns» pot stinge lumina după 8 secunde. Ba chiar de 2 ori nici n-am mai aprins lumina după căderea cortinei.

● Pentru mai buna rentabilitate a teatrului, propun să fie angajați:

Doi statisticieni specializați pentru alcătuirea de tabele privind frecvența publicului, pe genuri dramatice, grupe de vîrstă, sexe.

Un psiholog pentru sondarea — în pauze — a opiniilor spectatorilor, ca să știm ce piese să punem.

Doi normatori pentru calcularea frecvenței de participare a actorilor în spectacole.

Doi dispeceri și un dispecer-șef pentru dis-

tribuirea actorilor proporțional în spectacole..

Doi arhivari pentru păstrarea documentelor de mai sus.

Un arhivar-șef pentru obținerea concluziilor de la arhivari.

O dactilografă-stenografă și un tehnician multiplicator.

Rezultatele vor fi traduse în 3 limbi străine (a se vedea ce-i și cu absolvenții cursului de japoneză!) și difuzate. Pentru economii aici vom folosi cu precădere colaboratorii externi. (N.B. de obținut derogare).

Un curier biciclist (economie la benzină) și o secretară în vîrstă (ca să nu fie vorbe).

● Deoarece teatrul nostru a luat în antrepriză proprie bufetul, nu ar trebui neglijate nici piesele de idei. Am constatat că ele stimulează consumația, în timpul reprezentării lor vînzarea atingînd punctul maxim...

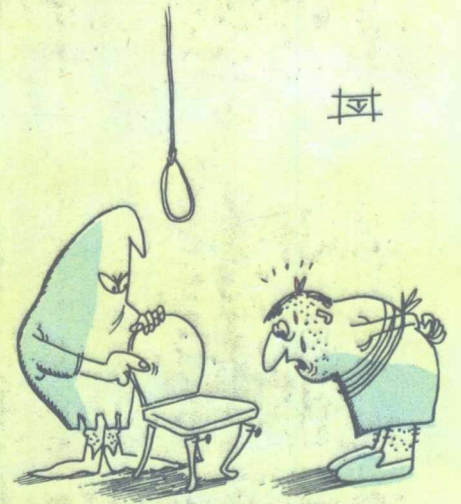
● Propun obținerea unui stoc de decoruri în magazie, pe sortimente de piese și epoci, ceea ce ne va permite să economisim colaborarea cu scenograful.

● Propun excluderea din repertoriu a pieselor cu balauri și zmei fioroși pentru copii. La ultimele reprezentații mi-au fost deteriorate 12 scaune a căror tapițerie a trebuit re-voipsită.

● Trebuie încurajați și ceilalți actori tineri să-și lase bărbi. Vom putea desființa postul de peruchier.

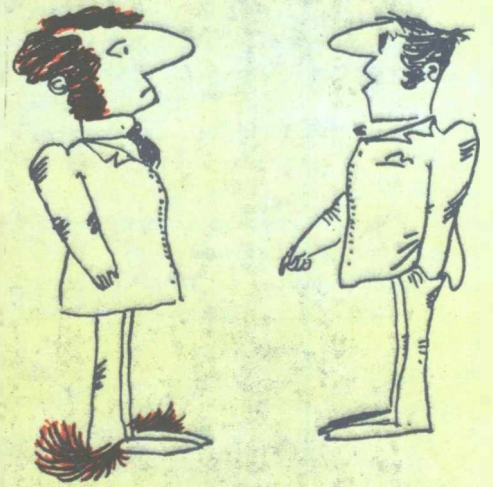
● Pentru rezolvarea tuturor acestor sarcini complexe, propun să mi se acorde o jumătate de normă în plus. F.f. urgent!

V. TIMOC

— Urcă-te odată!
— Mi-e frică: e defect!

HORIA ȘTEFĂNESCU

— Vezi că ai niște fire pe pantofi...
— Da, știu! Mi-au crescut perciunii!

BULETIN
METEO-
ROLOGIC

Întocmit de AL. CLENCIU

...În straturile superioare, CURENȚI
DE AER CALD...

Izolot... Apă de ploaie...

Laptele făcut praf

«Combinatul de cauciuc Jilaya» (care a făcut toată isprava) a descoperit un mod rapid de transformare a laptei în praf, din lapte lichid. Pruncii, de la Protecția Muncii, fiind mulțumiți de rezultate, acestea merită, credem noi,... cercetate.

Cum de-au transformat laptele lichid în lapte praf de-am rămas cu toții paf? Ei, dragii mei, foarte bine (sau foarte rău), depinde, în ultimul ceas, cum îl... iei.

În primul rind, văzind și făcînd: laptele destinat celor trei schimburi de muncitori se împarte în două, spre zori. O parte, se pune de-o parte, cealaltă o ia jupinu' și o dă schimbului unu. Schimburile doi și trei care au rămas fără lapte, poate vor fi eventual înțercate.

A doua fază prin care trece antidotul, e-o acțiune mai tulburătoare: transformarea lichidului în praf și pulbere. Pentru aceasta se cere ca bidoanele să rămînă deschise în ateliere pentru ca muncitorii, plini de praf și negru de fum, să introducă praful, cînd au pe-acolo drum. Operația se efectuează manual prin scufundarea utilajului strict personal în bidoane: pahare, căni, diverse borcane. Urmarea? Într-o clipă tot laptele își schimbă culoarea. Constatarea nu trebuie făcută de vreun organ de recepție, ca să nu se ivească cine știe ce neagră decepție (un fel de deochi lacto-magic, cu final cit se poate de tragic).

Și acum urmează ultima fază, cînd mai sus-zisul antidot e făcut praf de tot... Se ia cantitatea pusă bine, la loc întunecos, și se împarte salariaților (fără drept de folos). Cum și ce fel se procedează cu el trebuie să rămînă cufundat în mister (vezi deochiul, doamne ferește) că pe urmă toată combinația se prăbușește.

Cam asta-i povestea prin care pruncii de la Protecția Muncii au ajuns celebri în urma faptului. Acum se caută niște inventatori și pentru protecția laptei.

IOSIF TEODORESCU

— Nu te uita că are gură mare, este bună la suflet.

PRINCIPII CU FLUCTUAȚII

(URMARE DIN PAG. 2)

maxim?

— Nu. Că la maxim îi avem pe cumnați și la mediu pe nepoți...

— Da, ai dreptate... Mai umblăm noi prin posturi... Spune-mi, băiețică, dar cu telefonul ce se întimplă?... Tot cu astea trei mizerii am rămas! Încă unul măcar! Vorba ceea: prestigiul!

— Ni s-a refuzat.

— Fugi, că p-astea le-am fumat!... Insistă! Sau adu-mi-l pe cel de la «Planificare», că doar conșopîștii ăia nu planifică prin telefon...

— Păi cel alb, de la «Planificare», e aici, transferat la dumneavoastră.

— Da? În sfîrșit, Drăgulea frate, atunci să ne restrîngem deocam-

dată.

Și în clipa aceea, tovarășa reumatică intră în birou, mai palidă ca de obicei:

— Tovarășe Pălădoiu, sinteți chemat la minister...

— Și ce-i panica asta pe dumneata?

— După cite am înțeles din spusesele secretarei, nu-i a bună.

— Ce vorbești, soro? Lasă-te de tromboane, frate!...

— Zău, tovarășe director... Vorbea de sancțiuni, critici, avertismente...

Drăgulea tuși sec:

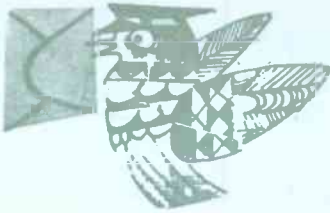
— Tovarășe director, p-astea nu le-ați fumat încă!...

Pe alocuri... DESCĂRCĂRI ELECTRICE însoțite de... AVERSE...

...ceață, vizibilitate reușă, atenție pe... serpentine...

ȘTEFAN MITITELU — CRAIOVA

Maniera dv. exagerat rebusistică nu intră în specificul nostru. Același lucru vi l-am spus și anul trecut, dar...

AUGUSTIN IOSIF — REȘIȚA

Multe sint confuze. De pildă, ce vreți să spuneți printr-o asemenea meditație: «Numărul etajului de la care s-ar arunca unele fete, pentru o vedetă este invers proporțional cu numărul anilor lor». De ce credeți că o vedetă trebuie să calculeze anii unor fete care eventual s-ar arunca pe fereastră pentru ca apoi, invers proporțional, să se arunce în cap și domnia sa? Greu de priceput...

VIRGIL I. MURARIU — LOCO

Într-adevăr glumele sint deochiate... mortal.

VANGHELIS MESARIS — LOCO

Sint copiate. De pildă: «De ce să ne temem de moarte, cînd existăm noi, nu există ea și invers». (meditația dv.) și: «Nu mă tem de moarte; exist eu, nu există ea, este ea, nu mai sint eu». — Anatole France.

E indicat ca atunci cînd vă place vreo cugetare să notați alături și autorul

VICTORIȚA PASCU — BRĂILA, elevă.

Cugetările sint copiate. Nu pot obține deci notă de... trecere.

GR. FLOREA PUPAZĂ — TURNU SEVERIN

În poezia «Fără pic și fără zgomot» ne informați că:

*Fără pic și fără zgomot
Aici în pădure, lingă șipot
Crește-un brad înalt, ghizdav
Ca și-un mîndru flăcău brav...*

Se prea poate ca bradul dv. să crească fără pic (?) și fără zgomot, dar după felul cum scrieți s-ar părea că nu numai bradul trebuie să mai crească...

ANDREI GH. CRUCEANU — GALAȚI

«Judecata fotbalului» a pierdut procesul. N-a fost bine apărât de... muze.

CALOTĂ COMAN — BRAȘOV

Dintre «Cugetări cu cap» doar trei stau în picioare:

- Cînd două lucruri se bat cap în cap, e vorba de o mare bătaie de cap.
- Unii dau din cap că au de ce, alții dau din cap, că au cu ce...
- Cînd cineva ți se urcă în cap, ia-i scara.

MISU SOLOMON — IAȘI

Anecdotele sint prea cunoscute. Le știu de pe vremea cînd erau în «Gluma»...

GHEORGHE BURLUȘ — CONSTANȚA

«Cheia» e falsă. Nu descuie, deocamdată, nici o poartă...

MIHAI RĂDULESCU — LOCO

N-am înțeles nimic din epigrama numită «Dedicație».

*Că sint mai mic ca Eminescu
La propriu și la figurat
De vină-i tatăl Rădulescu
Că a vrut fată, nu băiat.*

Indiferent de dorința tatălui Rădulescu, cred că în competiția dv. cu Eminescu nu genul vă lipsește, ci geniul. Ceea ce e cu totul altceva...

TUDOR BOROȘ — CLUJ

Desenele respinse nu se inapoiază. Le dăm drumul numai celor bune...

OLY NUȘ — COM. SÎNTEREAG, JUDEȚUL BISTRIȚA-NĂSAUD

O epigramă:

*Tuturor X mă reclamă
Că nu știu face epigramă.
Deci, pentru a-i demonstra că știu,
Aceste patru versuri scriu.*

Ceea ce a avut de demonstrat X, ați demonstrat dv.

SERGIU PAVELESCU — LOCO

Lăsați orice speranță: au intrat la coș.

IOAN COVACIU — LOCO

Nu. Ceea ce ne trimiteți dv. nu sint cugetări ci niște observații generale, exprimate cît se poate de simplist:

«Numai cui îi e lene să gîndească mai mult spune că cine gîndește mai puțin trăiește mai mult decît cine gîndește mult». Gîndiți-vă, deci, puțin mai mult cînd scrieți.

ION M. ȚINTĂ — LOCO

Uneori, lipsă de logică. De pildă:

*Azi e Pardaillan la matineu,
Aleargă fetele cu fuste scurte
Și picioarele urîte
Să se mărite cu Dumnezeu...*

Dacă spuneți că aleargă fetele să se mărite cu Pardaillan, mai înțelegeam, dar cu Dumnezeu, ce Dumnezeu?

DEOCAMDATĂ, NU!

C. Masutis — Galați, Iancu Alexandru — Loco, P. Andrei — Iași, Dinu Martinescu — Galați, Teodor Procsiu — Iași, Alexe I. Oprică — Brăila, Valeriu Stanciu — Oravița, Liviu Corneliu — Brăila, Martin Gartner — Copșa Mică, Gh. Burlacu — Loco, C. Ciumașu — Tg. Ocna, Sterică Weber — Loco, Estera Paraschiv — Brad-Hunedoara, Constantin Tudose — Constanța.

V. ȘTEFĂNEANU

Un mare succes au avut tovarășii de la întreprinderea de industrializarea cîrnu Salonta, care au găsit mijlocul de a folosi untura de gîscă, care pînă acum era ea însăși topită, repetăm deci, au găsit mijlocul de a folosi untura de gîscă la topitul altor elemente.

Astfel, avînd depozitate cantități mari de untură datorită întîrzierilor în desfacerea ei și ajutați de Ministerul Industriei Alimentare care nu le-a dat repartiții, tovarășii de la I.I.C. au reușit, prin metoda deprecierii (adică s-a cam stricat untura), să topească suma de lei 25 832. Acești bani reprezentau diferența de la 19,69 la 16,56 lei kilogramul socotită la 8 253 kg untură care s-au depreciat.

O a doua experiență a reușit și cu 4 375 kg untură de gîscă care, zăcînd din trimestrul IV/1964, a topit lei 37 581, prin scăderea prețului de la 25,15 lei kg la 16,56 lei kg.

O lovitură tare s-a dat însă cu 12 842 kg untură, cu ajutorul cărora s-au topit lei 70 887! Lovitură însă depășită de reușita obținută cu 3 453 kg ulei de oase, care au servit la topirea a lei 78 556!

Bineînțeles, respectivele cantități n-au mai pornit-o spre aragazele noastre, ci spre fabricile de săpun. E un săpun care curăță bine: a curățat 212 856 lei!

Uite cum te poți îmbolnăvi de ficat de la untura de gîscă, chiar cînd n-o mîncîci!

**„URZICA“
REVISTĂ BILUNARĂ
DE SATIRĂ ȘI UMOR**

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secretariat 15.38.56; Secția scrisori
14.60.34; Secretariat de redacție
14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Școlii”

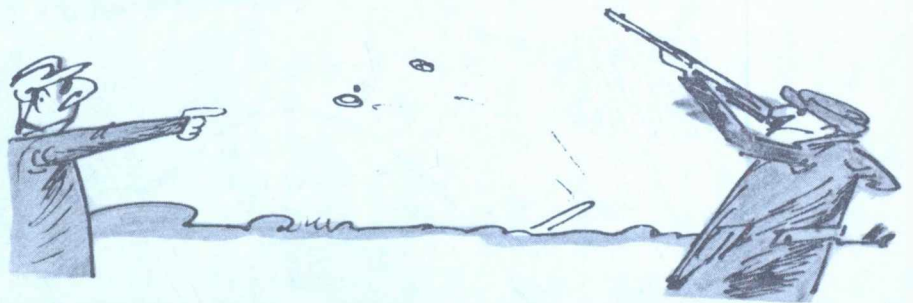
44.601

M. IORDA

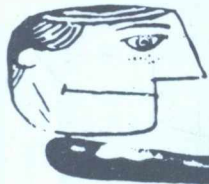
I. DAVIDESCU

LA ANTRENAMENT

— Farfurii zburătoare... înțeleg; dar și sticle?...

— Ionescule, lasă farfuriile zburătoare și trage-n talere!

urzico

DE DEPARTE-ȚI SCRIU

URZICO DRAGĂ,

La etajele superioare ale blocurilor din microraioul IX din Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej, alimentarea cu apă constituie o situație în jurul căreia sînt multe discuții și nici un rezultat. Totul se datorește stației de hidrofor, care, avînd o serie de defecțiuni de proiectare și execuție, în loc să împingă apa în sus, o împinge în jos.

Cît o să mai dureze această stare de lucruri nu știe nici unul dintre noi... În orice caz, problema apei ne... usucă!

Un grup de cetățeni,
Microraioul IX,
Orașul Gh. Gheorghiu-Dej

URZICO,

Vroind să fac băiețelului meu o surpriză, i-am cumpărat de la unitatea 18 din str. Lipsani nr. 41 o pereche de bocanci. Dar să vezi minunăție: după numai cîteva ore de

folosire, talpa bocancilor s-a umflat brusc, iar apoi a început să se jupoaie, de parcă aș fi pus-o la fiert. Și atunci am examinat bocancii pe dinăuntru și am văzut că sînt fabricați de întreprinderea «Străduința» din Suceava, care remarc că a scos pe piață un model de bocanci cu o durată de cinci ore!...

Cam puțin pentru o pereche de bocanci! Dacă «Străduința» produce și sandale, atunci ce să mai zic. Probabil că acestea țin 15 minute! Tocmai bine, cam atîta e drumul pînă la strand!

MARIA GREC
str. Dr. Mora nr. 25, Loco

URZICUȚO!

Mi-am cumpărat o vacă. De mult doream să am... I.C.I.L.-ul meu personal! Dar să vezi ce-am pățit: nici n-am apucat să inchei actele și să-mi aduc vaca acasă că m-am și pomenit asigurat la ADAS fără să fiu măcar

întrebat, cu care ocazie a trebuit să plătesc o taxă de 150 de lei! Treaba asta a făcut-o responsabilul de asigurări Toader Nicolae, care mi-a pus asigurarea în față și mi-a spus: ori plătești ori o pățești! Așa procedează dumnealui! Vrei, nu vrei, el te asigură! Deci, în loc să mă apuc să mulg vaca, am fost nevoit să mă apuc mai întîi să compun un memoriu în care ceream restituirea banilor luați cu japca. Și ADAS-ul mi-a promis că-mi va înapoia cei 150 lei. Suplimentar a mai precizat că Toader Nicolae nu mai este în prezent la ADAS. După cele întimplante, a fost obligat să... decoleze.

Așa că acum e în aer!...

GANEA D., com. Adămuș,
județul Mureș

DRAGĂ URZICO,

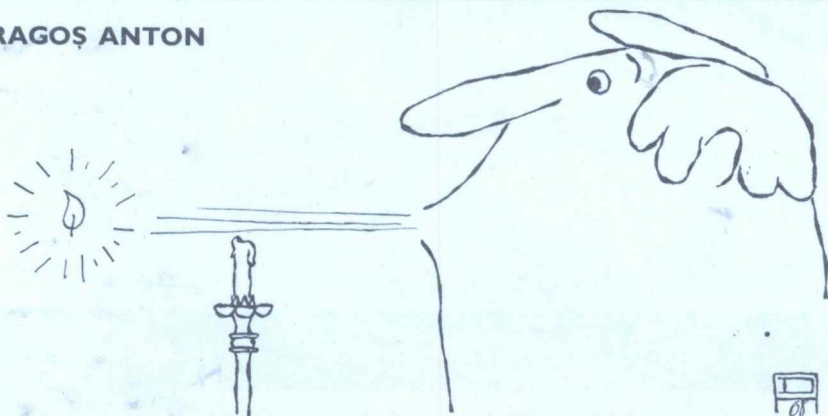
Cu cîteva ani în urmă, conducerea cooperativei de consum din Florești a aprobat în plen renovarea magazinului amplasat într-un local proprietate particulară, scop în care a fost cheltuită o sumă considerabilă, ce urma să fie amortizată o dată cu trecerea timpului. Dar iată că, după ce localul respectiv căpătase și pe dinăuntru și pe dinafară un nou aspect, cooperativa s-a mutat de... bunăvoie și nesilită de nimeni în altă clădire. Iar în imobilul rămas liber s-a instalat proprietarul, care s-a pomenit în acest fel cu casa pusă la punct, așa, pe neașteptate.

Nimeni nu s-a gîndit că astfel se abandonează recuperarea fondurilor care au fost cheltuite cu prilejul reparațiilor ce au avut loc și că, odată mutarea efectuată, tot ce s-a făcut și s-a dres a fost de pomană.

De mutări mult discutate am auzit vorbindu-se numai la șah. Uite însă c-au apărut și-n... cooperatie!

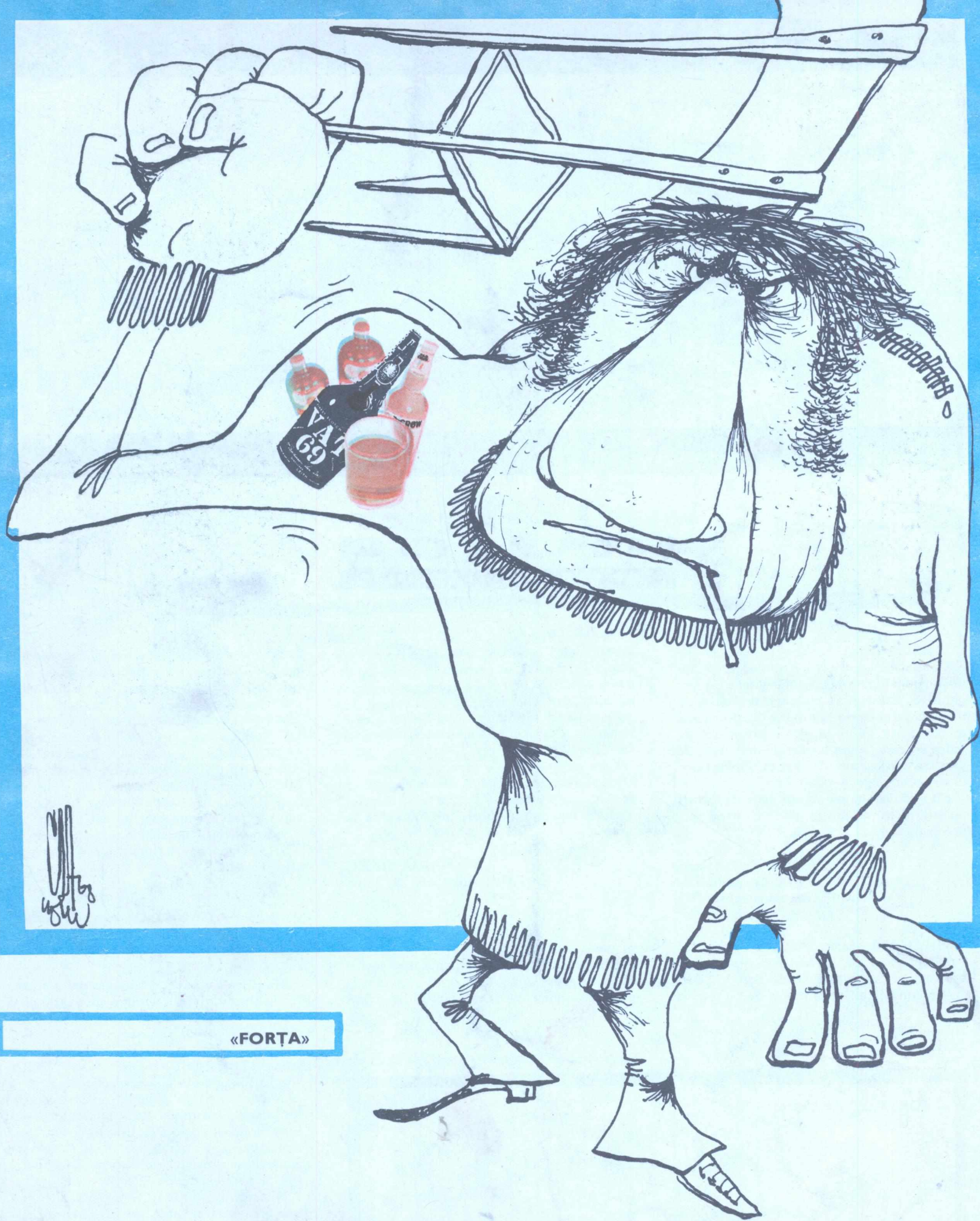
S.I., Florești,
jud. Prahova

DRAGOȘ ANTON

FĂRĂ CUVINTE

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

Handwritten signature or mark.

«FORȚA»

N. CLAUDIU

urzica

